

1.ª Instituir una Festa Major de 367 dies, els altres per treballar.

2.ª Creació d'un galliner monu-mental on els pollastres i les tirones no s'hi acabin mai.

3.ª Sol·licitar del Govern dels Soviets —única autoritat en la qüestió— una patent de gandul amb vint durus de renda *diaris*.

Aí!, que he quedat descansat de trobar una solució tant satisfactòria. La porto de *pet* a la Societat de les Nacions perquè la tinguin en compte quan arreglin el Calendari.

MAN-E-FLY

XVII

El saló cafè està atapeït d'abigarrada concurrència.

Una atmòsfera, densíssima, de fum, tot ho envolcalla.

Dringuen les copes i les cullaretes en dansa infernal.

Un remoreig eixordador fereix sensiblement els nostres tímpanes.

De prompte es fa un silenci sepulcral i triomfants, màgiques notes, planyívoles i sentimentals, tendres i brillants, brollen armonioses d'un violí, arrencades per privilegiades mans.

Acluco els ulls com transportat, dolç i momentàniament per visió somnolenta, a un Paradís de regions ignotes i enlairades... i van passant davant meu com cinta de cinema, els noms d'en Costa, Manén, Macià, Perelló, Toldrà...

Una tempestat d'eplaudiments em torna, ingratament, a la crua realitat.

Però gaudeixo d'un inefable goig d'una pura satisfacció, d'un íntim plaer.

En Rafel Ferrer, el jove violinista santceloní, tot ell modèstia, flor en capull esperançadora d'imminents i ubriagants perfums, acota la testa recollint els novells llorers avençadors de la corona que, indubtablement, ha de cenyir-se temps a venir, damunt la seva testa on hi bull tota la gran vocació d'un art sublim, excels, vingut com manà de les regions on hi móren àngels i verges: la Glòria.

MÀRIUS

Nòtules de festa

III

Tenim la importantíssima aventatge, en eixa diada, de que la tranquil·litat no ens deixa.

La Festa Major de l'estiu la fem tant pels foresters com pels de casa, i temem que se'ns desllueixi, que es mulli l'envelat, que els còmics siguin dolents o les orquestres desafinin.

Ara no cal amoïnar-se. Tots som de casa i no hi ha perill de que hom es desdigni d'anar a la dansa o a ballar una sardana. Ni tampoc hi ha por de que après ningú ens blasmi d'ensopits o mal organitzadors.

Inclós, molts anys hem suprimit les serenates convertint-les en concerts de societat. No hi ha res que dir, doncs, tot queda a casa.

I almenys, jo, soc acèrrim partidari de les festes casolanes.

IV

Era un greu fetill el no poder sentir mai una funció d'òpera a Sant Celoni. Anys enrera, forces anys, poguérem fruïr-ne alguna, poques.

Ara, estàvem dedicats a la estultícia de les operetes i sarçueles de més o menys èxit i de menys que més música.

Estic segur que a la sortida de *Marina* molts hauran dit: «Renoï, que m'ha agradat! Quina música!». Encara que probablement no n'hauran entès un borall i fins en qualque troç s'hi hauran adormit beatíficament.

No hi fa res; ens ho mereixem. La música bona sols entra dintre dels esperits seleccionats i preparats per a rebre-la com cal.

I sols es pot aconseguir això amb constància i assiduitat. En havent oït unes deu òperes hom ja no s'hi adorm. A les vint hom s'hi delecta de debò i comença a saber el perquè és agradable la música a desgrat de no *sonar* a l'aurella ni poder-la recordar a l'endemà de la representació.

V

Nostre MONTSENY progressa.

Passada la Festa de Setembre diguérem en un *Mosàic* que s'enfilava com una carbassera. Que n'hauem de dir ara que s'ens ha tornat *diari* de quatre edicions en una setmana de festa major?